

תת"ע 3578/03/14 - שמואל מידד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

תתע"א 3578-03-14 מדינת ישראל נ' מידד

בפני	כב' השופטת מנאל חליחל-דיאב
המבקש	שמואל מידד
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

טענות המבקש

1. הוגשה בפניי בקשתו של המבקש לביטול כתב האישום שהוגש נגדו. עיקר הבקשה מבוסס על טענות המבקש וביניהם שהמשיבה לא הקפידה על מילוי חובותיה החוקיות וזאת בשל כך שהולך הרגל שלפי האישום לא נתן לו המבקש זכות קדימה אינו עד במשפט ופרטיו לא נלקחו על יד המשטרה.

בנוסף טען המבקש כי לא קיבל את כל חומר החקירה, והמבקש נאלץ להגיש בקשה לקבלו דבר שהיה כרוך בהוצאות רבות נוכח האזור המרוחק בו גר המבקש.

2. כן הוסיף המבקש בשל אירוע פעוט כזה של אי מתן זכות קדימה להולך רגל נאלץ המבקש להגיע לבית משפט לארבע ישיבות, וכי שום עונש שיטיל בית משפט אינו שקול כנגד העונש הכרוך בגרירת אזרח כזה פעם אחר פעם.

3. כן טען המבקש ל "זוטי דברים" כי בתמונה הכוללת של האירועים - המעשה המיוחס לנאשם אפילו היה מתרחש, בא בגדר זוטי דברים.

4. המבקש בבקשתו הרחיב בטיעוניו כי המשיבה לא המציאה חומר החקירה למבקש תוך זלזול בבית המשפט והדבר מוסבר על רקע ידע של נציגי המדינה כי בית משפט אינו צפוי לנקוט כלפי המשיבה בסנקציה ממשית. ב"כ המבקש לא הסתפק בכך אף טען כי ההיררכיה ביו בית משפט בנצרת לבין התביעה המשטרית אינה אותה היררכיה, לה הוא רגיל כטענתו במקומות אחרים.

כן פירט המבקש בבקשתו כי נאלץ להגיע לדיון מיום 23.9.14 על מנת לקבל חומר החקירה. כמו כן היה על

המשיבה להגיש תגובתה עובר לשיבת 20.10.14 והיא לא עשתה כן.

5. חרף העובדה שהמשיבה חויבה על ידי בית משפט בהוצאות על סך של 500 ₪ והיא לא שילמה אותם, עתר המבקש במסגרת בקשתו לחייב את המשיבה להעביר אישור על כך שהסכום בו חויבה הועבר לידי המבקש.

תגובת המשיבה:

6. ביום 5.3.15 הוגשה תגובת המשיבה לבקשה ובה פירטה המשיבה את התנהלותה בעניינו של המבקש תוך התייחסות לכך כי בישיבה מיום 26.6.14 ביקש המבקש דחית מועד הדיון על מנת ללמוד את חומר הראיות, ומועד הדיון נדחה ליום 23.9.14. במסגרת הדיון ביום 23.9.14 חזר המבקש על בקשתו לקבל דו"ח העיסוק שלא הומצא לו בזמן על ידי המשיבה אך הועבר לידי המבקש באיחור, ובגין כך חויבה המשיבה בהוצאות על סך של 500 ₪.

7. בתאריך 23.10.14 כפר המבקש במיוחס לו בכתב האישום והתיק נקבע להוכחות ליום 26.3.15.

8. המשיבה ציינה בתגובתה כי אין מחלוקת כי למבקש זכות לקבל את חומר החקירה בתיק, וכי דו"ח העיסוק מצוי כדבר שבשגרה בחומר הראיות שכן אין הוא נדרש להוכחת העבירה, וכי הוא הועבר לידי המבקש אף מבלי שהוא הראה טעם מדוע יש להעבירו שכן המבקש לא העלה כל טענה כי היה במקום שוטר נוסף, וכי אין באיחור שבהמצאת דו"ח העיסוק משום עילה לביטול כתב האישום.

עוד הפנה ב"כ המשיבה לסעיף 75 לחוק סדר הדין הפלילי כך שהיה על המבקש להגיע למשרדי המשיבה ולצלם את דו"ח העיסוק ולא ההיפך.

9. כן ציינה המשיבה בתגובתה כי ההליך נמשך 3 ישיבות כששתי הישיבות הראשונות נדחו לבקשת המבקש על מנת שיתיעץ וילמד חומר החקירה עוד צינה כי לא ברור מדוע המבקש לא כפר במיוחס בכתב האישום בישיבה הראשונה, וכי אין לו להלין אלא על עצמו.

10. באשר לטענת המבקש ל"זוטי דברים" צינה המשיבה בתגובתה כי מדובר בעבירה חמורה ביותר הטומנת בחובה סיכון רב, ולבטח אין המדובר במקרה פעוט אש מצדיק ביטול כתב האישום, וכי אכיפת עבירות התנועה הינו הכלי האפקטיבי ביותר על מנת לצמצם את תאונות הדרכים אשר גובות למצער מחיר דמים בדמות הרוגים ופצועים. המשיבה ביקשה לדחות את בקשת המבקש תוך חיובו בתשלום הוצאות.

תגובת המבקש לתגובת המשיבה:

11. המבקש הגיש תגובה לתגובת המשיבה ובה טען כי המבקש נאלץ לדחות את מועד הדיון שכן התביעה לא העבירה את דו"ח העיסוק חרף החלטת בית המשפט והיא ממשיכה בזלזול בהחלטות בית המשפט באי תשלום סכום ההוצאות אשר נפסק.

דין והכרעה:

12. אקדים ואציין כי מצער הדבר כי בא כוחו של המבקש בוחר לנקוט בשפה כה חריפה ובלתי מוצדקת ולא ראוייה בשלון המעטה, גם כלפי בית המשפט בנצרת, כאילו שבית המשפט בנצרת שונה מבתי המשפט האחרים בהם נוהג בא כוח המבקש להופיע. ראוי היה כי הוא לא יתייחס בלשון זו אשר יש בה משום פגיעה בבית משפט.

13. באשר להתנהלות התיק:

טרם מועד ההקראה עתר המבקש לכך שיומצא לידיו דו"ח העיסוק וביום 6.6.14 ניתנה החלטת בית המשפט ולפיה יועבר דו"ח העיסוק למבקש תוך 7 ימים.

בישיבה הראשונה שהתקיימה ביום 26.6.14 ביקש המבקש דחית מועד הדיון על מנת ללמוד חומר החקירה בתיק.

בישיבת 23.9.14 הצהיר התובע כי דו"ח העיסוק לא הומצא למבקש בשל שגגה טכנית וכי דו"ח העיסוק יועבר לידי המבקש תוך 7 ימים, ובית המשפט דחה את הדיון ליום 20.10.14 תוך ציון בהחלטה כי שאלת ההוצאות תידון בסוף ההליך.

בישיבת יום 20.10.14 הצהיר הנאשם כי הוא קיבל לידיו את דו"ח העיסוק, ובשל העיכוב בהמצאת הדו"ח דבר אשר חייב המבקש להגיע לשווא ביום 23.9.14 חייב בית משפט את המשיבה בהוצאות בסכום של 500 ₪. באתו מועד נקבע התיק לישיבת הוכחות ליום 26.3.15.

יוצא איפוא כי התקיימו בעניינו של המבקש כאמור שלוש ישיבות, כאשר הישיבה הראשונה נדחתה לבקשת המבקש על מנת ללמוד חומר החקירה.

המקרים אשר נידונו בפסיקה בגין עילה לביטול כתב אישום מחמת הגנה מן הצדק אינם תואמים את התנהלות ההליך בעניינו של המבקש.

לא ראיתי בהתנהלות המשיבה במקרה זה משום התעמרות בנאשם. באשר לאיחור בהמצאת דו"ח העיסוק

ובאחרון בהמצאת תגובת המשיבה יצוין כי, משלא המציאה המשיבה דו"ח העיסוק בתקופה אשר הקציב לה בית המשפט חויבה המאשימה בהוצאות הישיבה. כמו כן לא מצאתי לבטל את כתב האישום בשל אי המצאת פרטיו של הולך הרגל כדרישת המבקש.

בית משפט לתעבורה לא יהפוך ללשכת ההוצאה לפועל, משפסק בית משפט סכום הוצאות תמה מלאכתו, ובאפשרותו של המבקש לפעול בדרכים החוקיות לגביית ההוצאות ואין באי תשלום ההוצאות ואין כל הצדקה לביטול כתב האישום.

באשר לטענה בדבר "זוטי דברים" טענה זו נדחת על הסף. באם תתקבל טענה זו יתייתר הצורך בדיון במגוון רב של עבירות תנועה שונות ומגוונות.

עבירות תעבורה מטיבם הינן עבירות נפוצות ובבוא בית משפט לשקול את יישומה של הגנה זו ישקול את האינטרס הציבורי שברבי עבירות התעבורה כאחד הנימוקים לסייג הגנה זו בעבירות תעבורה.

ראוי במקרה זה להפנות לפסיקתו של כבוד השופט י. אלירון בבית המשפט המחוזי בחיפה בערעור פלילי 3525-03 שם נתקבל ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בעכו בגין קבלת הטענה בדבר "זוטי דברים" כאשר דובר על נהג שהשתמש בטלפון נייד כדי לענות לאשתו המאושפזת עקב אירוע לב, בית משפט מחוזי קיבל את הערעור וביטל החלטת בית משפט השלום לתעבורה תוך שכבוד השופט י. אלירון מציין כדלקמן:

"כב' השופט קמא החליט שלא ליתן הכרעת דין ולהרשיעו, אלא ליתן החלטה המבטלת את כתב האישום בגין היותו זוטי דברים.

איני סבור כי מעשהו של הנאשם יכול לבוא בתנאי מתנאיה של הוראת החוק אשר על בסיסה בוטל כתב האישום נגדו, קרי זוטי דברים. מבלי להקל ראש בחששו של המשיב לבריאותה של רעייתו, נראה כי הסכנה מהתנהגותו זו של המשיב בעת נהיגתו בנסיבות כמפורט לעיל, יש בה כדי סכנה ממש לא רק למשיב עצמו אלא לסובבים אותו ואף להולכים בדרך, והרי זהו לב לבה של התקנה שנועדה לאסור את השימוש בטלפון נייד ללא דיבורית תוך כדי נסיעה בדרך.

אני סבור כאמור כי על בית המשפט היה לפנות על הדרך שהותוותה בחוק סדר הדין הפלילי, קרי הרשעת הנאשם ופניה לדרך של שמיעת טיעונים לעונש, תוך בחינת טיעוניו של המשיב לצורך גזירת דינו, כאחד מהנימוקים לקולא באם יחפוץ בכך.

אין לי אלא לאמץ את דברי חברי, כב' השופט א.שיף, בע"פ 2075/02 (חיפה) בצינו לענין זה של החלטת הגנת זוטי הדברים בעבירות התעבורה כי:

"בבוא בית המשפט לשקול את אינטרס הציבורי, המקרה הקונקרטי, עליו ליתן דעתו גם לשאלת נפישותה של העבירה. ככל שהעבירה יותר נפוצה, יכול שציבור הנהגים מזלזל בישומה, כך ימעט בית המשפט בהחלטה של ההגנה במקרה

שבפניו".

אבינועם נ' מ"י תקדין מח-1 (2002)

מיותר לציין עד כמה קשה מלאכת אכיפת תקנות התעבורה, גם לעניין זה של שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות מיקרופון וזלזולו של הציבור הרחב בתקנה זו, מסתיימת לא אחת בתוצאות טרגיות וקיפוח חיי אדם".

14. בענייננו, אין כל הצדקה לביטול כתב האישום בגין "זוטי הדברים", ודין הטענה להידחות על הסף, לכאורה ובמידה ותצליח המאשימה להוכיח עובדות כתב האישום, מדובר באישום המסכן את ציבור המשתמשים בדרך.

15. סוף דבר ולאור מכלול הנימוקים, הבקשה נדחית, וכפי שנקבע על ידי ביום 27.2.2015, מועד ההוכחות יישאר על כנו.

המזכירות תשלח העתק החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ד אדר תשע"ה, 15 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.